

sljednosti u načinu pisanja, u imenovanju naziva pojedinih funkcija u društvima kao i prezimena koja su u vijestima i sokolskim izvještajima pisana "čas fonetski čas etimološki".

Vrijedno je spomenuti da je autor, kao jedan od osnivača i dopredsjednik obnovljenog vinkovačkog Hrvatskog sokola (1992.) i arhivist vinkovačkog Arhivskog sabirnog centra, dobar poznavatelj arhivskog gradiva, objavljene literature i vrela, pa je i vrlo stručno i nadasve objektivno prikazao slijed iz zaborava istrgnutih događanja u Hrvatskom sokolu u sjeveroistočnoj Hrvatskoj. Monografija mr. Zlatka Virc-a svakako je, zbog obilja autentičnih podataka sakupljenih na jednom mjestu, značajan prilog sveopćoj povijesti sokolstva u Hrvatskoj.

Iako ima sve karakteristike znanstvene publikacije autorov stil je razumljiv i "pitak" za čitatelje, a zbog kronološkog slijeda nastanka i djelovanja sokolskih društava do raspada Austro-Ugarske monarhije; II. Ujedinjenje hrvatskih i srpskih sokolskih društava 1919. i njihovo razdvajanje; III. Obnova Hrvatskog sokola i rad do velike postave; IV. Proslava 1000. obljetnice Hrvatskog kraljevstva i III. svesokolski slet; V. Razdoblje intenzivnog djelovanja do ukidanja 1929. godine; VI. Ukidanje Hrvatskog sokola; VII. Obnova Hrvatskog sokola u Vinkovcima).

Knjiga *Hrvatshi sokol u sjeveroistočnoj Hrvatskoj* tiskana je u nakladi od 1.000 primjeraka u vinkovačkom poduzeću Ceris, a tekst je pripremila Durdica Bajić, SN Privlačica d.o.o., Vinkovci. Nakladnik je SN Privlačica d.o.o., Vinkovci. Producent je Martin Grgurovac, urednica Zdenka Buljan, a lektura i korektura Goran Zovko.

Ivo Maletić - Crni

Split, 30. listopada 1929. — Beograd, 5. siječnja 1999.

UDK 796:929 Maletić, I.

Toni Petrić

Split, Mažuranićevo šetaliste 51

U Beogradu je 5. siječnja nakon duže bolesti u sedamdesetoj godini života preminuo Splitsčanin Ivo Maletić-Crni. Rođen je u Splitu 30. listopada 1929. u šesteročlanoj obitelji i odgajan je u vrlo teškim i oskudnim osnovnim uvjetima života, koju je mukotrpnim noćnim radom uzdržavao otac, najamni pekarski radnik.

Vrlo mlad, u jedanaestoj godini života, neposredno pred 2. svjetski rat, počeo se organizirati baviti športom, najprije nogometom, a potom i stolnim tenisom, za kojim je pokazao veći interes, kod splitskih Salezijanaca u ondašnjoj Balkanskoj ulici (danas osnovna škola u Vukovarskoj ulici) pod vodstvom velečasnog Reslera, koji je animirao mnoge splitske dječake i dao im prve športske poduke.

U stolnom tenisu (tada ping-pongu ili table-tenisu) odmah je iskazao talent i prve nastupe zabilježio kao trinaestogodišnjak za vrijeme talijanske okupacije Splita tijekom 2. svjetskog rata. Naime, tada se u Splitu odigralo više ilegalnih stolno-teniskih turnira, tzv. "divljih table-tennis klubova", u vrtu i garaži kuća Ferić u Viškoj ulici i vrtu kuće Zrnčić u Bukovčevoj ulici iza hotela. Dobrostojeće obitelji Ferić i Zrnčić bile su ujedno i sponzori i opskrbljivali su stolnotenisače osnovnim rekvizitima.

Ivo Maletić-Crni bio je tip defenzivnog igrača i po ugledu na stolnotenisača Gregurića, tada doseljenika u Split, izradio je od šperploče reket većih dimenzija kojim je igrao i po toj neobičnosti bio zapamćen.

Prvih nekoliko poslijeratnih godina u Splitu je bio jako popularan i razvijen stolni tenis koji se igrao u športskim organizacijama, srednjim školama i sindikalnim organizacijama. Samo pri radnim kolektivima bilo je desetak stolnoteniskih sekcija. Redovito su se održavali brojni turniri i prvenstva Splita i Dalmacije.

Maletić je bio u samom, vrhu kvalitete i osvajao pojedinačno ili u paru s Tonkom Piv-

čevićem, a s Jadranom ekipno, prvenstvo Splita i Dalmacije.

Krajem 1948. godine u Splitu se počeo igrati veliki rukomet. Odmah se uključio i izrastao u efikasnog napadača i golgetera. Tako je za Rukometnu sekciju Gimnastičkog društva Split, koja se natjecala za prvenstvo Hrvatske, u 1949. godini nastupio 20 puta i bio klupski golgeter s 39 postignutih golova.

Takoder je nastupio 29. studenoga 1949. godine u prvoj međunarodnoj rukometnoj utakmici u Splitu između bečkog Postosprtvereina i reprezentacije Splita 9:6 (4:2) koja je za tu priliku bila pojačana s četiri zagrebačka igrača (Vladimir Savnik, Živko Lasić, Marjan Marolt i Branko Humljak). Inače, za splitsku momčad velikog rukometa redovito je nastupao do jeseni 1951. godine, kada odlazi na studij prava, a kasnije i ekonomije u Beograd. Naredne dvije godine, kao i ostali studenti, nastupa rijetko i u jesen 1953. godine prelazi u beogradske Radnički za koji nastupa u 1. ligi, gdje završava rukometnu karijeru, a stolnim tenisom nastavlja rekreativno u sindikalnoj organizaciji. U Beogradu se zapošljava i osniva obitelj (dva sina) gdje živi do preminuća 5. siječnja ove godine. Inače, vučen nostalgijom često je svraćao u Split, a posljednji put smo se vidjeli pred dvije i pol godine.

Pred devet godina teže je obolio i prebolio dvije teže operacije. Nedavno na manjem, rutinskom kirurškom zahvatu dolazi do kobnih komplikacija i budući da nije uzimao hranu, medicinska sestra, u prisustvu supruge i sina, misleći što bi želio pojesti pitala ga je: "Ivane, što biste željeli", a on je s velikim naporom izustio posljednje riječi: "Iša bi u Split".

Dragi Crni, tužna vijest o Tvom preminuću duboko je potresla Tvoje prijatelje i poznanike. Zahvalni smo Ti i uvijek ćemo se sjećati Tvoje skromnosti, plemenitosti, dobrote i smisla za druželjublje.

Neka Ti je vječna slava.